

WSOY

viveca sten

SOTILAI DEN SALAISUUDET

viveca sten

SOTILAIKEN SALAISUUDET

SUOMENTANUT
SIRKKA-LIISA SJÖBLÖM

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

I natt är du död

© VIVECA STEN 2011

Suomennoksen © Sirkka-Liisa Sjöblom ja WSOY
Elias Sehlstedtin runon suomentanut Alice Martin

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, AB, Sweden

ISBN 978-951-0-40877-3

PAINETTU EU:SSA

Lennartille
– ilman sinua olen vain puolikas

PROLOGI

Läiskähtely sai hänet ajattelemaan kylpyammeessa leikkiviä lapsia. Jos pisti silmät kiinni, saattoi kuvitella rannan ja kakaroita kirmailemassa siellä huolettomina ympäriinsä.

Sitten läiskähti viimeisen kerran, vettä roiskui siivoussangon reunan yli märälle lattialle.

Kädet lakkasivat huitomasta. Jalat sätkivät edelleen tuoden mieleen laihat särjet, jotka suihkivat edestakaisin vailla tavoitetta ja päämäärää. Nykiviä, tarkoituksettomia liikkeitä.

Sitten jalatkin valahtivat veltoiksi ja vain hanan hidas tippuminen rikkoi hiljaisuuden valkoiseksi kaakeloidussa huoneessa.

Sen äänen hän muistaisi loppuikänsä.

Ilman täytti väkevä suovanhaju. Se tunkeutui kuvottavana sieraimiin, mutta hän puri hammasta. Pelko jätti kaiken muun varjoonsa.

Jalkaa pitkin valui jotain lämmintä. Hän oli kussut housuihinsa.

Sillä ei ollut väliä. Kaikki oli joka tapauksessa liian myöhäistä.

Hana tippui edelleen.

Sunnuntai, 16. syyskuuta 2007 (viikko yksi)

1. LUKU

Tyttö kuulosti hirveän pelästyneeltä.

”Teidän pitää tulla, nyt heti.”

”Kertoisitko nimesi?”

Hätäkeskuspäivystäjän ääni oli ammattimainen: asiallinen mutta ei epäystävällinen. Tietokoneen näytön digitaalinerot kertoivat kellon olevan tasan kymmenen nolla kolme.

”Tämä on aivan kamalaa ... Marcus on tuolla.”

”Kerro mitä on tapahtunut”, naispuolinen päivystäjä kehotti.
”Yritä rauhoittua ja selittää.”

”Tulin tänne sen kämpille.”

”Voitko antaa osoitteen?”

”Se ei hengitä. Roikkuu vain tuolla.”

Tyttö nyhkytti järkyttyneenä.

”En saa sitä alas.”

”Kertoisitko osoitteen?” päivystäjä pyysi uudestaan.

Taustalta kuului vaimeaa puheensorinaa kollegoiden ottaessa vastaan muita hätäpuheluita. Tähän asti oli ollut koko lailla rauhallista, oli sunnuntai-aamupäivä, ja lauantai-illan ikävät tapahtumat oli hoidettu jo ajat sitten. Päivystäjä oli tullut vuoroon aamuksudeksi ja ehtinyt juoda jo kolme mukillista kahvia.

”Kerro osoite”, päivystäjä toisti mikrofoniin.

Nyt nuori soittaja rauhoittui hieman.

”Värmdövägen 10 B, Nacka.”

Sanat olivat pelkkä surkea vingahdus.

”Opiskelija-asuntola”, tyttö sopersi nikitellen. ”Meidän piti tehdä yksi tehtävä yhdessä.”

”Mikä sinun nimesi on?”

”Amanda.”

”Koko nimi?”

”Amanda Grenfors.”

Ääni oli puuroinen, epäröivä, niin kuin tyttö ei ymmärtäisi näkemäänsä.

”Yritä kuvailla mitä on tapahtunut, Amanda”, hätäkeskuspäivystäjä kehotti.

Nainen teki muistiinpanoja kuunnellessaan. Osoite oli vain kivenheiton päässä Nackan poliisiasemalta, partio ehditsi sinne parissa minuutissa.

”Marcus roikkuu köydestä katossa”, tyttö sanoi. ”Naama on ihan sininen.”

Ääni särkyi.

Päivystäjä odotti. Kului hetki.

Sitten tyttö kuiskasi:

”Luulen että hän on kuollut.”

Poliisiauton saapuessa kerrostalon alaovi oli auki. Talo oli rakennettu neljäkymmentäluvulla, ja pihan polkupyöräristö kertoi sen olevan opiskelija-asuntola, yksi taloista, jotka oli hiljattain kunnostettu vastaamaan Tukholman oppilaitosten huutavaan tarpeeseen.

Kaksi poliisia kiipesi portaat toiseen kerrokseen ja astui pitkään käytävään, jonka molemmin puolin oli kymmenkunta ovea. Yksi niistä johti keittiöön. Tiskialtaassa oli kasa likaisia lautasia. Kaapinoveen oli teipattu käsinkirjoitettu lappu: *Siivoa omat jälkesi!*

Keittiössä ei ollut ketään, mutta huoneen nurkassa lojui huolimattomasti sidottu roskapussi. Hajusta päätellen se oli ollut siinä hyvän tovin.

Käytävän päässä oli ovi sepposen selällään. Sen vieressä istua kyyrötti kalpea nuori nainen seinään nojaten. Hänellä oli farkut ja mustat lenkkarit jalassa, hento vartalo miltei hukkui paksuun tummanpunaiseen villapaitaan.

”Oletko sinä Amanda?” naispoliisi kysyi ehdittyään tytön luo.

”Joo.”

Kyynelten juovittamat kasvot kohosivat. Poliisi kyykistyi ja silitti lempeästi naisen käsivartta.

”Miten sinä pärjää?”

”Marcus roikkuu tuolla.” Oikea käsi osoitti tärysten. ”Lamppukoukusta.”

Poliisit katsoivat käden suuntaan. Juuri silloin aurinko murtautui esiin ja ikkunasta siivilöityvässä valossa leijaili pieniä pölyhiukkasia. Ne muodostivat hohtavan kehän katosta roikkuvan ruumiin ympärille. Riippuva pää ja taipunut niska vahvistivat sen, minkä he olivat jo aavistaneet.

Marcus Nielsen oli kuollut.

2. LUKU

Hän juoksi tummalla rosoisella jäällä Sandhamnin edustalla, ja se repesi hänen allaan. Vesi ahmaisi hänet, ja kylmä viilsi sormia ja varpaita. Hyytävä merivesi puristi ilman keuhkoista ja vei verestä hapen.

Pian hän hukkuisi railoon. Kukaan ei tulisi auttamaan, sillä kukaan ei tiennyt, että hän oli täällä.

Hän itki.

Hän ei halunnut kuolla, ei tällä lailla, ei näin yksin ja saamatta hyvästellä.

Kylmyys levisi vedestä kehoon ja imi hänestä jokaisen voimanrippeen. Hän katui kaikkea, mikä oli jäänyt sanomatta ja tekemättä.

Mutta miten hän olisi voinut tietää, että aika oli jo lopussa?

Tunto heikkeni, ja hän huomasi, että pulssi oli alkanut hidastua. Hän menisi pian tajuttomaksi. Kohta hänen sisälleen leviäisi pottävä lämpö, hän luovuttaisi, ja sitten kaikki olisi ohi.

Mutta hän ei halunnut kuolla näin, ei vielä, ei ilman Pernillaa vierellään.

Paleli niin, että oli pakko päästää ote jään reunasta. Taas hän vajosi hyiseen veteen. Jäsenet olivat nyt täysin turrat eikä hän enää pystynyt kamppailemaan vastaan.

Jokin pirisi kimeästi ja vaativasti, vihainen ääni vaati huomiota.

Hän avasi silmät ja näki makaavansa omassa sängyssään. Pernilla hengitti syvään ja rauhallisesti hänen vieressään.

Hän ojensi kätensä ja hapuili kännykkää yöpöydältä. Sormet

kiertyivät viileän metallin ympärille, mutta ote lipesi ja puhelin putosi lattialle.

Pirinä taukosi pieneksi hetkeksi mutta alkoi pian uudestaan entistä kovempana. Ääni ei lakannut, ja Pernilla liikahti.

”Kännykkäsi soi”, Pernilla mutisi.

Pernillan ääni palautti hänet viimein todellisuuteen.

Hän heilautti jalat sängynreunan yli. Laskiessaan vasemman jalan lattiaan ja aikoessaan nousta hän horjahti. Tasapaino oli edelleen huono. Hän kumartui ja noukki kännykän käteensä.

Kun hän painoi puhelimen poskeaan vasten, se kastui kyyneleistä.

Hän sanoi karheasti:

”Thomas.”

3. LUKU

Rientäessään autolle Margit Grankvist kertasi mielessään päivästä saamiaan niukkoja tietoja.

Puhelun tullessa hän oli istunut syömässä aamiaista Bertilin kanssa. Molemmat tytöt nukkuivat vielä. Bertil oli hädin tuskin kurkistanut lehden reunan yli: hän oli heti ymmärtänyt, että Margitin oli lähdeittävä.

Tässä vaiheessa Bertil oli tottunut. Margit näki puolikaljun siipansa mielessään ja hymyili vaisusti. Bertil oli yläasteen äidinkielen ja englannin opettaja, ja Margit tiesi monien ystävättäriensä ajattelevan, ettei Bertil ollut maailman jännittävin mies. Mutta hän ja Bertil olivat olleet yhdessä yli kaksikymmentä vuotta ja heillä oli kaksi upeaa, melkein aikuista tytärtä. Anna valmistuisi ylioppilaaksi keväällä, ja Linda oli juuri aloittanut lukion.

Margit avasi autonoven ja istahti ratin taakse. Oli kolea aamu, syksy lähestyi jättiharppauksin. Tukholmalaisia monta viikkoa hellinyt loppukesän lämpö vaihtuisi pian kylmiin tuuliin ja pilviin taivasiin. Iltaisin oli jo selvästi pimeämpää. Päivät lyhenisivät, kunnes jäljellä oli vain kuusi tuntia valjua päivänvaloa.

Ennen kuin viimein alettaisiin taas lähestyä kevättä.

Margitin oli yhä vaikeampi kestää pitkää Ruotsin talvea. Viime aikoina hän oli alkanut haaveilla pienestä huoneistosta Espanjan auringossa, paikasta jonne hän ja Bertil voisivat lentää pimeyttä ja kylmyyttä pakoon tyttöjen muutettua pois kotoa.

Kännykkä piippasi, ja hän näki saaneensa tekstiviestin, jossa oli uusia tietoja kuolleesta pojasta. Tämä oli kaksikymmentäkaksi-

vuotias, mutta hän ajatteli tätä poikana. Hänen Annansa oli kahdeksantoista, vain pari vuotta nuorempi.

Pojan nimi oli Marcus Nielsen, hän luki psykologiaa Tukholman yliopistossa ja oli asunut yksin opiskelijakämpässä, josta hänet oli löydetty pari tuntia sitten.

Margit käänsi virta-avainta ja peruutti pois pihatieltä. Tähän aikaan sunnuntaiamupäivänä ei ollut juuri lainkaan liikennettä, Värmdövägenille hurauttaisi kahdessakymmenessä minuutissa.

Margit pysäköi talon eteen ja lukitsi auton. Hän nyökkäsi rappukäytävässä seisovalle virkapukuiselle poliisille ja ohitti useita opiskelijoita, jotka kurkistelivat puolipukeissa huoneistaan. Teknisen rikostutkijan Staffan Nilssonin tuttu ääni kantautui Margitin korviin jo ennen kuin hän astui kynnyksen yli huoneeseen.

Ruumis roikkui yhä katosta, mutta pian se laskettaisiin varovasti alas ja toimitettaisiin oikeuslääketieteen laitokselle Solnaan.

”Huomenta”, Nilsson sanoi ja nyökkäsi Margitille.

Margit tuli peremmälle ja katseli ympärilleen samalla kun veti Nilssonin ojentamat suojahansikkaat käteen.

Huone oli opiskelijakämpäksi yllättävän suuri, varmaan parikymmentä neliötä, Margit veikkasi. Se oli myös melko siisti, mitä nyt roskakori pursusi pikaruokapakkauksia eikä pölynimuria ollut ilmeisesti käytetty pitkään aikaan.

”Eivät opiskelijat ennen näin avarasti asuneet”, Nilsson toteasi Margitin takaa. ”Minun aikanani piti tyytyä koppeihin, joissa mahtui hädin tuskin kääntymään.”

Heti ovesta vasemmalle oli siististi pedattu sänky. Ikkunan luona oli kirjoituspöytä, jonka alle oli työnnetty pyörivä tuoli. Yhdelle seinälle Marcus Nielsen oli sijoittanut valkoisen Ikean kirjahyllyn, mallia, joka on Guinnessin ennätystenkirjan mukaan maailman myydyin. Sänkyä vastapäätä oli ovi, joka vei ahtaaseen kylpyhuoneeseen. Margit näki ovenraosta pari vessapaperirullaa lattialla.

”Tuossa on hänen viimeinen tervehdyksensä.”

Nilsson osoitti paperia, joka oli tyynyllä.

”Itsemurhaviestit?”

Nilsson nyökkäsi ja luki ääneen:

”Anteeksi, mutta kaikki on niin vaikeaa. Marcus.”

Margit kumartui tutkimaan paperia.

”Se on tulostettu tietokoneella.”

”Niin.”

”Siinä ei ole allekirjoitusta.”

”Ei.”

”Missä tietokone siinä tapauksessa on?” Margit tarkasteli kirjoituspöytää, joka oli kukkuroillaan papereita ja avonaisia kirjoja.
”Oletteko te ottaneet sen jo talteen?”

”Ei, en ole nähnyt mitään tietokonetta.”

”Millä hän sitten kirjoitti?”

Nilsson kohautti harteitaan.

”Hyvä kysymys.”

Margit meni kirjoituspöydän luo ja katsoi laatikoihin. Sitten hän avasi vaatekaapin, se oli täynnä vaatteita, puhtaita ja likaisia, suloisessa sekasotkussa. Sängyn alle oli työnnetty reppu. Hän avasi sen. Se oli tyhjä.

”Tässä huoneessa ei ole tietokonetta.” Margit kääntyi Nilssoniin päin. ”Tunnetko ketään hänen ikäistään, joka pärjää ilman?”

”Tulostintakaan ei näytä olevan.”

Nilsson oli oikeassa. Huoneessa ei ollut tulostuspaperia eikä tulostinta.

”Jos hän oli suunnitellut itsemurhaa kauan, hän ehkä kirjoitti ja tulosti viestin jossain muualla, esimerkiksi yliopistolla”, tekninen tutkija sanoi.

”Ehkä.”

Margit meni taas vainajan luo. Huoneen katto oli vähän tavalista korkeammalla, joten hänen kasvonsa jäivät Marcus Nielsenin vyötärön kohdalle.

Pojalla oli päällään harmaa huppari ja haalistuneet farkut. Houssuissa oleva tahra paljasti peräsuolen tyhjentyneen kuolinhetkellä. Lemu löi Margitia vastaan, kun hän kiersi ruumiin, ja hän

kaavahi vaistomaisesti kauemmaksi ja kääntyi pois päin. Sitten hän perääntyi hieman saadakseen yleiskuvan.

Marcus Nielsenin kasvot olivat jähmettyneet rumaan irvistykseen. Silmät olivat puoliummessa, ja suupielestä valui kuolaa. Suu oli raollaan, ja Margit mietti, oliko poika yrittänyt huutaa köyden kiristyessä.

Oliko poika tullut katumapäälle samalla hetkellä kun astui tyhjyyteen? Vai oliko kyseessä pelkkä autonomisen hermoston aikaansaama lihaskouristus?

Tukka oli luonnottoman musta, ja kasvojen kuolonkalpeus korosti sitä entisestään.

”Tuo ei voi olla oma tukanväri”, totesi Margit.

”Tuskin”, Nilsson sanoi. ”Mutta ruumiinavauksessa se selviää.”

”Kauanko arvelet että hän on ollut kuolleena?”

Nilsson raapi etusormella nenäänsä.

”Ainakin viisi kuusi tuntia. Ruumis on jo kankea.”

Margit tarkasteli hirttosilmukkaa eri kulmista. Köysi oli uponnut syvälle kaulaan, ihossa näkyi tummanpunaisia ja purppuraisia juovia. Köyden toinen pää oli sidottu tukevasti lamppukoukkuun.

”Miten hän pääsi ylös?” Margit kysyi ja vastasi sitten omaan kysymykseensä: ”Hänen on täytynyt nousta kirjoituspöydälle, panna köysi kaulaansa ja heittäytyä ilmaan.”

Hän mittaili ruumista katseellaan. Marcus Nielsen oli hoikka eikä kovin pitkä. Mutta siitä huolimatta hänen täytyi painaa kuu-tisenkymmentä kiloa.

”Ettei se irronnut”, Margit mutisi puoliääneen.

”Tarkoitatko lamppukoukkuja?”

”Mmm.”

Nilsson suoristautui ja tarkasteli koukkuja.

”Tämä on jyrkästi rakennettu talo, missään ei ole fuskattu niin kuin monissa seitsemänkymmentäluvun elementtitaloissa.”

”Tarkoitatko, että jos hän olisi asunut sellaisessa, hän olisi jäänyt eloon?” Margit kysyi.

Margit meni kirjahyllyn luo ja tarttui silmiensä tasalla olevaan kehystettyyn valokuvaan. Se esitti Marcus Nielsenia teinipojan ja

keski-ikäisen pariskunnan kanssa: luultavasti vanhemmat ja pikkuveli. Alanurkan valkoiset numerot kertoivat, että kuva oli otettu 10.7.2006 eli vuotta aiemmin kesällä.

Margit päätteli katsovansa lomakuvaa: perhe istui ulkomaisessa tavernassa, ja taustalla näkyi valkoisia taloja, joissa oli kirkkaansiniset ovet. Perhe oli varmaan käynyt mukavalla lomalla Kreikan saaristossa, Margit ajatteli. Eikä kukaan ollut aavistanut, mitä on tulossa.

Marcus muistutti äitiään, heillä oli samanlaiset kapeat silmät ja suora nenä. Äidillä oli vaaleanruskea tukka, mutta niin oli pojallakin voinut olla ennen kuin hän värjäsi sen. Marcus näytti avoimelta ja älykkäältä, ei ollenkaan ihmiseltä, jota ahdisti salainen suru ja joka vuotta ja kahta kuukautta myöhemmin tappaisi itsensä.

Veli puolestaan oli isänsä näköinen: molemmat olivat vaaleatukkaisia ja hieman tukevia. Isä oli kietonut kätensä nuoremman poikansa hartioille ja hymyili leveästi kameralle. Kuvan oli luultavasti ottanut tarjoilija.

”Hän oli mukavan näköinen”, Margit sanoi.

”Useimmat ovat, ainakin ennen kuin kuolevat.”

Vastaus ei ollut sarkastinen, olipahan vain kuiva toteamus.

Poliisihuumoria, Margit ajatteli. Tapa pitää etäisyyttä tragediaan.

Margit pani hitaasti kuvan takaisin kirjahyllyyn. Hän tiesi, että Marcuksen isä oli kunnan leivissä ja että äiti oli sairaanhoitaja. Pikkuveli kävi viimeistä vuotta lukiota ja asui yhä kotona.

Aivan kuten hänen Annansa.

Tämä oli ehkä viimeinen koko perheestä otettu kuva. Uusia ei enää tulisi.

Vanhemmille olisi ilmoitettava mahdollisimman pian, ja ajatus tuntui Margitista lannistavalta.

Nilsson otti jotain suuresta mustasta laukustaan ja hävisi kylpyhuoneeseen, jonne mahtui nipin napin vessanpönttö, lavuaari ja suihku.

”Onko mitään, mikä viittäisi mihinkään muuhun kuin itsemurhaan?” Margit osoitti sanansa Nilssonin selälle.

Nilsson pudisti päätään kääntymättä.

”Ei ainakaan tässä vaiheessa. Mahdolliset sormenjäljet ja muut biologiset jäljet otetaan tietysti talteen.”

”Missä se tyttö on, joka löysi ruumiin?”

”Keittiössä Torunnin kanssa. Hän oli sokissa, kun poliisi tuli.”

”Ei mikään ihme näissä olosuhteissa.”

Margit silmäili hyllyssä olevia kirjoja. Monella oli psykologiaan viittaava englanninkielinen nimi. Kirjoituspöydällä näytti olevan lähinnä kurssikirjoja.

”Hän opiskeli psykologiaa”, Margit sanoi. ”Olikohan hänellä itsellään psyykkisiä ongelmia?”

Nilsson ilmestyi oviaukkoon.

”Tarkoitatko sellaisia, jotka saavat ihmisen tekemään itsemurhan?”

4. LUKU

Nora Linde tarkasteli väsyneenä poikiensa sotkuista huonetta. Hänen ja Henrikin asumuserosta lähtien Adam oli yhä enemmän vetäytynyt tietokoneelleen. Likaisia vaatteita kasaantui lattialle, kun poika kökötti nenä kiinni ruudussa chattaillen tai pelaten. Oli kuin Adam viihtyisi paremmin virtuaalimaailmassa kuin todellisessa. Hän ei vastannut puhutteluun ja suostui hädin tuskin istumaan päivällispöydässä, jottei menettäisi arvokasta tietokone-aikaa.

Nora yritti asettaa rajoja, mutta se ei ollut helppoa, kun Henrik oli asiasta toista mieltä. Mitä hyötyä Noran oli rajoittaa päivittäistä tietokoneaikaa, kun Henrik antoi poikien pelata vapaasti silloin, kun he olivat hänen luonaan? Jos asioista sopiminen oli ollut vaikeaa heidän eläessään yhdessä, niin nyt siitä vasta mahdotonta oli tullut.

Vain pari viikkoa sen jälkeen, kun Henrikin uskottomuus oli paljastunut Noralle puoli vuotta sitten, hän oli ammattimaisen tehokkaasti katsonut, että kaikki avioeroasiakirjat toimitettiin käräjäoikeudelle, olihan hän sentään juristi. Koska heillä oli alle kuusitoistavuotiaita lapsia, vaadittiin kuuden kuukauden harkinta-aika ennen kuin lopullinen ero voitaisiin myöntää.

Nora ei mitään harkinta-aikaa olisi tarvinnut. Hänelle oli täysin selvää, ettei hän halunnut enää olla Henrikin vaimo. Heidän jokainen keskustelunsa muuttui riidaksi, ja Nora lykkäsi Henrikille soittamista aina mahdollisimman kauan. Mutta välillä oli vain pakko tarttua luuriin. Kun oli seitsemän- ja kaksitoistavuotiaat lapset, piti yhtä mittaa neuvotella jostain.

Mutta aina valitessaan Henrikin numeron Nora toivoi, että puhelu menisi vastaajaan.

Pahinta oli, kun puhelimeen vastasi Marie, Henrikin uusi. Henrik ja Marie olivat muuttaneet yhteen kesällä, ja Marie oli nopeasti kotiutunut Saltsjöbadenin rivitaloon, joka oli ollut Noran ja Henrikin koti niin monta vuotta. Mariella oli kirkas ja aavistuksen kimeä ääni, ja hän puhui nopeasti ja henkeään pidättäen kuin olisi aina jotenkin hämmästynyt maailmanmenosta. ”MarieafGrénier”, hän heläytti yhteen pötköön.

Nyt Henrikin äidin pitäisi olla tyytyväinen, Nora ajatteli joka kerta happamasti. Viimein hänen ex-anoppinsa palvottu röntgenlääkäripoika oli hommannut naisen, joka osasi käyttäytyä piireissä. Marie tosin oli vain alhaisaatelia, mutta suku kuului yhtä kaikki Ruotsin ritarihuoneeseen ja Marie oli varttunut kartanossa.

Juuri sellaista miniää Henrikin äiti oli vuosikaudet toivonut Noran sijasta, joka oli kylläkin juristi mutta samalla sukunsa ensimmäinen, jolla oli akateeminen koulutus.

Pian olisi Simonin syntymäpäivä, ja Noran olisi pystyttävä juhlimaan poikaa yhdessä Henrikin kanssa, olipa hän eksästään mitä mieltä tahansa. Mutta jo synttärinä ajattelu väänsi hänen vatsaansa.

Nora tyrkkäsi jalallaan lattialla olevaa likavaatekasaa.

”Adam”, hän huusi pojalle, joka katsoi olohuoneessa teeveetä.
”Tule siivoamaan.”

Kului hetki, ja sitten hän huusi uudestaan, nyt vaativammin:

”Adam!”

Askelten ääni paljasti, että tiukka äänensävy oli tepsinyt. Murtava esikoispoika laahusti paikalle.

”Onko pakko aina jäkättää?”

Nora huomasi ärsyyntyvänsä, vaikkei todellakaan halunnut.

”Se on ihan oma syysi. Jos pitäisit tavarasi paremmassa järjestyksessä, minun ei tarvitsisi.”

”Isä ei ole yhtään tuollainen.”

Noran sydäntä kirpasi. Adam oli iskenyt erehtymättömän tarkasti suoraan vyön alle.

”Olet nyt minun luonani etkä isän.” Nora katui jo sanojaan muttei voinut hillitä itseään. ”Sitä paitsi isällä käy siivooja, meillä ei ole varaa sellaiseen.”

Vastauksena oli vain halveksiva katse.

Minähän haluan, että pojat viihtyvät luonani, Nora ajatteli. Miksi rupean lopulta aina motkottamaan heille?

Kuin ei jo muutenkin olisi tuntunut tarpeeksi kurjalta, hän näki vilauksen kasvoistaan seinällä riippuvasta peelistä.

Nora oli aina ollut hoikka, mutta nyt hän oli oikea luuviulu. Ellei diabetes olisi pakottanut häntä syömään säännöllisesti, hän olisi unohtanut syömisen kokonaan, ruokahalu oli täysin kadonnut viimeisen puolen vuoden aikana. Hartioille ulottuva punertavanvaalea tukka oli kipeästi leikkauksen tarpeessa, ja hänellä oli mustat renkaat harmaiden silmiensä ympärillä.

Hän tiesi ettei nukkunut tarpeeksi, mutta minkäs teet? Salkussa oli nytkin nippu pankin lakiosaston papereita, jotka pitäisi lukea ennen uuden työviikon alkua. Taas kerran menisi myöhään.

”Minä voin auttaa”, Nora sanoi sovitellen ja kumartui poimiimaan parit likaiset sukat ja kalsarit sängyn alta.

”Mmm.”

Adam ei nostanut katsettaan.

”Adam kiltti. Tiedän ettei tämä ole helppoa, mutta meidän pitää yrittää.”

”Joojoo.”

Nora laski kätensä poikansa käsivarrelle.

”Kuule.” Nora otti vauhtia. ”Mitä jos mentäisiin Sandhamniin ensi viikonloppuna? Voit ottaa jonkun kaverin mukaan, jos haluat. Isä osallistuu yhteen kongressiin, joten te olette minun luonani kaksi viikonloppua peräkkäin.”

Adamin kapeilla kasvoilla häivähti hymy.

Molemmat pojat olivat hulluna saareen varsinkin nyt, kun he olivat saaneet muuttaa Villa Brandiin, Sandhamnin ehkä kaudneimpaan taloon, jonka Nora oli joitakin vuosia aikaisemmin perinyt naapuriltaan Signe Brandilta.

Kesällä oli yhteisvoimin uudistettu sisustusta ja tapetoitu

makuuhuoneet. Jopa Simon oli oppinut levittämään liisteriä tasaisesti. Hän oli keskittynyt niin tiukasti, että oli melkein katsonut kieroon ponnistuksesta.

Eikä kotia ollut vaihdettu vain Sandhamnissa. Nora oli löytänyt vuokralasta Saltsjöbadenin keskustasta valoisan kolmion, joka riitti hänelle ja pojille. Adam ja Simon jakoivat isomman makuuhuoneen, Nora oli ottanut pienemmän. Keittiö oli tilava ja aurinkoinen, samoin kuin olohuone, ja keittiön nurkkaan Nora oli saanut mahdutettua kirjoituspöydän, joten hänellä oli oma työpiste. Asunto sijaitsi noin viidentoista minuutin matkan päässä heidän vanhasta kodistaan.

Adamin kysymys katkaisi hänen ajatuksensa:

”Voinko pyytää Willeä?”

William Åkerman oli ollut Adamin paras kaveri yläasteelle siirtymisestä asti, ja pojista oli tullut vielä tiiviimpi parivaljakko viimeisen puolen vuoden aikana, kun Adam oli yrittänyt totutella vuoroasumiseen.

Nora kietoi kätensä poikansa hartioille ja veti tämän lähelleen. Pienenä Adam oli ollut pellavapää, mutta nyt tukka oli muuttunut maantienväriseksi. Se ei ollut yhtä tumma kuin Henrikillä, mutta muuten Adam oli ilmetty isänsä.

”Totta kai.”

”Kiitos.”

Adamin ääni oli pehmennyt, ja Noran mieli keventyi.

Noran ajatukset kääntyivät Thomakseen, lapsuudenystävään ja Simonin kummisetään. Thomaksella oli mökki Harössä vain kymmenen minuutin matkan päässä Sandhamnista. Soittaisiko ja kertoisi aikovansa poikien kanssa saareen ensi viikonloppuna?

Stenin paras tähän mennessä!

Tehokas jännäri koston riivauksesta. *Sandhamn*-sarjan Thomas Andreasson ja Nora Linde yhdistävät voimansa, kun Tukholman saaristossa sijaitsevan sotilasalueen epäinhimillinen menneisyys herää henkiin.

Marcus Nielsen roikkuu kuolleena opiskelijäkämpänsä kattolampusta. Äidin mukaan poika ei ikinä olisi tehnyt itsemurhaa. Thomas Andreasson Nackan poliisista on häidin tuskin toipunut puolen vuoden takaisesta jäihin putoamisesta, mutta ryhtyy tutkimuksiin. Jäljet johtavat Sandhamnin lähelle Korsön saarelle, jossa pitkään toimi rannikkojääkäripataljoona, kovien miesten koulu. Juristi Nora Linde, jolla on takanaan rankka avioero, päätyy mukaan setvimään Korsön salaisuutta. Pian tulee tieto toisenkin miehen kuolemasta, joka kytkeytyy vanhaan sotilassaareen.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 408773

84.2

ISBN 978-951-0-40877-3